

ЛЪВЦИ

Дългоушко, Бълко, Котаранъ и Петлю еднажъ се събрали. Пооплакали се. Пораздумали се. Кога да си тръгватъ, Дългоушко рекълъ:

— Слушайте, другари. Съ гласъ ни дарилъ Господъ за приказъ и чудо. Но гласа ни тука никой не признава. Нашиятъ стопанинъ пѣвци не обича. Знаемъ си го всички, какъ ни се отплаща. Ту менъ претовари, ту Бълка удари, ту Котана ритналь, ту побратимъ Пѣтля съсь ножче заплашилъ... Не. Така не може! Помислете малко, па тръгвайте съ мене! Отъ тукъ да се махнемъ! Други край ще диримъ. Дето и да идемъ, съсь нашитѣ дарби, все добре ще минемъ!

— Какво ще му мислимъ! — извикаль Пѣтельтъ. — Азъ бързо решавамъ. Ще пѣя тамъ, дето по-добре ми плащатъ.

— И азъ съмъ съгласенъ отъ тукъ да се махнемъ! — рекълъ Котаранчо. — Нека другъ понася глъчки и обиди!

— И азъ съ васъ ще дойда! — обадиль се Бълко. — На моя стопанинъ толкова години служилъ съмъ послушно. Но стига му вече. Нека самъ да види, какво е безъ мене!

— Щомъ е тъй, другари, да

не губимъ време! — викналь Дългоушко. — Тръгвайте следъ мене!

Тръгнали веднага.

Вървѣли, вървѣли — въ гжста гора влѣзли.